

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 23 JUNY DE 2023 | Número 214

PÀG. 3 | VALENTÍ MISERACHS

Una sardana dedicada al papa Francesc

PÀG. 11 | ARACELI LÁZARO

"Hem de protegir els infants, però també els hem d'empoderar"

PÀG. 18 | ANTONI MATABOSCH

"La penúltima paraula. Memòries per a una Església renovada"

PÀG. 24 | CLARET

La col·lecció de "Natura sagrada", en un llibre

PÀG. 27 | RUTH GIORDANO

Non inventare!

Un segle treballant pels vulnerables | PÀG. 7

PÒRTIC

A finals d'aquest mes de juny, la comunitat de les Filles de la Caritat del carrer Provença marxarà del barri de la Sagrada Família. La notícia ha estat rebuda amb consternació per alguns veïns i veïnes. I és que des de 1904 hii son presents i han atès persones en situacions vulnerables a través de diverses obres socials.

SUMARI

3 Actualitat

Valentí Miserachs dedicarà una sardana al papa Francesc
Les Filles de la Caritat marxen de la Sagrada Família: "Un segle treballant pels vulnerables"
Araceli Lázaro: "Hem de protegir els infants, però també els hem d'empoderar"
Què és el Ratha Yatra?
Antoni Matabosch: "A les memòries parlo de tota una generació a partir de la meva vivència"
Claret publica les converses de la col·lecció 'Natura sagrada' de Catalunya Religió

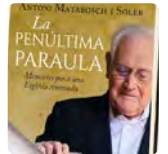
27 Panoràmica

Non inventare!, per Ruth Giordano

29 Recull de premsa

30 La setmana a les xarxes

Valentí Miserachs dirigint la Cobla Sant Jordi al Santuari del Carme de Barcelona.

Valentí Miserachs dedicarà una sardana al papa Francesc

El pelegrinatge que l'Abadia de Montserrat organitza a Roma **amb motiu dels 800 anys de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat** agafa volada a mesura que s'apropa la data. A hores d'ara, el sacerdot i compositor **Valentí Miserachs** està ultimant les notes d'una sardana dedicada a la Pau i concretament al Sant Pare. Sota el títol 'Sardana de la Pau' es preveu que la cobla Ciutat de Granollers l'estreni a Roma el dissabte 7 d'octubre convidada per una entitat degana del món de la cultura popular i tradicional catalana com és l'Obra del Ballet Popular.

Des de l'Abadia de Montserrat es va demanar a l'Obra del Ballet Popular la coordinació dels actes sardanistes a Roma en el marc del pelegrinatge i que treballés per sumar la presència del sardanisme entre els romeus montserratins. En paraules del rector del Santuari, el pare **Joan Maria Mayol**, una de les singularitats del pelegrinatge és "reconèixer a través de la sardana el paper en favor de la pau que el papa **Francesc** està duent a terme en el seu pontificat". "Des de l'Abadia valorem molt el valor simbòlic de la sardana com a dansa de pau i de germanor i no volíem que hi faltés", assegura.

Des de llavors, l'Obra del Ballet Popular ha treballat coordinadament amb el santuari montserratí i gràcies a la col·laboració de l'Ajuntament de Granollers i de la Generalitat de Catalunya, la cobla Ciutat de Granollers oferirà el divendres 6 i dissabte 7 d'octubre dues ballades de sardanes que tindran lloc respectivament a la plaça de Santa Maria in Trastevere i a la basílica de Sant Pau Extramurs.

**LA COBLA CIUTAT DE GRANOLLERS
OFERIRÀ DUES BALLADES
DE SARDANES A ROMA**

Pel que fa a la sardana d'estrena, serà oferta al Sant Pare durant l'audiència que tindrà lloc al Vaticà el dissabte 7 d'octubre al migdia, quan està previst que el papa Francesc rebi els centenars de romeus catalans que viatjaran a la ciutat eterna.

La idea no era només ballar una sardana per la pau sinó que en el marc del pelegrinatge s'estrenés una sardana que refermés aquesta idea. Per aquest motiu, des de l'Obra del Ballet Popu-

lar es va pensar en la figura de Valentí Miserachs, exdirector de l'Institut Pontifici de Música Sacra. "Vam tenir molt clar que qui havia de compondre aquesta sardana era monsenyor Valentí Miserachs, com a religiós i com a català universal i per ser un dels millors compositors de sardanes en l'actualitat", exposa Joan Gómez. "Ell va acceptar de bon grat el nostre oferiment, cosa que ens honora com a president de l'Obra del Ballet Popular i m'omple de goig com a director de la cobla Ciutat de Granollers", hi afegeix.

Una sardana romana i montserratina

"Serà una sardana amb temes com l'antífona gregoriana 'Tu es Petrus', que per ser dedicada al romà pontífex, passarà pel filtre de la catalanitat", explica Miserachs. "El Virolai ve a ser un himne religiós nacional dels catalans i per això dins de la sardana també hi ressonaran les seves notes pensant en el paper important de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat" continua.

Aquest sacerdot guardonat amb la Creu de Sant Jordi i que durant anys ha estat la màxima auto-

ritat musical del Vaticà com a director de l'Institut Pontifici de Música Sacra segueix detallant les singularitats de la sardana que està ultimant. "L'àmplia i nostàlgica cantabilitat del tema central dels llargs, en mode menor, vol ser allò que se'm demana, un missatge de pau", subratlla. Parla d'una pau que, per a un català cristià, "no pot ser altra que la pau de Crist". "Ell és la Pau, i endebades la cercaríem sense Ell i fora d'Ell", afegeix. Sobre aquesta relació entre el Crist i la pau, Miserachs destaca que dona sentit a "la germanor tan admirablement representada per la nostra dansa". "I encara més si la música intenta assolir, cosa gens fàcil, els cimals on han arribat els nostres grans mestres", conclou.

Un català establert a Roma

Valentí Miserachs ha passat 60 anys de la seva vida a Roma, centrats en la basílica papal de Santa Maria la Major, des de 1973, i al Pontifici Institut de Música Sacra, entre 1996 i el 2015, com a director i professor de composició, a més d'altres càrrecs gens negligibles.

No obstant això, la seva relació amb el nostre país sempre ha estat intensa i regular. "No he

perdut mai el contacte amb Catalunya, començant pel meu bisbat de Vic”, explica Miserachs. “Els principals oratoris i una quantitat innumerable de música litúrgica, religiosa i popular en català han estat destinats a diversos centres del nostre país”, diu.

A part, és autor de nombroses sardanes i composicions per a cobla reconegudes per la seva gran qualitat i tècnica. Amb **Frederic Pujol** i **Joaquim Mesalles** és un dels tres sacerdots catalans que en l'actualitat són compositors de sardanes. I és que històricament han estat desenes els sacerdots i religiosos que han escrit per

a cobla, com es va manifestar al concert que el febrer de 2021 va tenir lloc al Santuari del Carme de Barcelona. Miserachs també és autor de la música dels Pastorets de Calaf, escrita amb motiu dels 90 anys de la primera representació, música que amb la cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona va viatjar a Roma el 2016 per ser interpretada sota la seva direcció.

Oferir balls a la Moreneta

L'Obra del Ballet Popular, fundada a mitjans del segle passat per promoure la sardana i les danses tradicionals catalanes és la institució

que històricament organitza al Santuari de Montserrat l'Aplec d'esbarts cada mes de maig i la Trobada sardanista a la tardor. Ambdues activitats reuneixen cada any davant la basílica centenars d'amants de la sardana i de la dansa tradicional catalana que pugen per oferir els seus balls a la Moreneta.

La Rebotiga n.91. Conversa amb Armand Puig

Comentari de l'actualitat de la setmana amb els redactors i col·laboradors de Catalunya Religió. Aquest dijous com a convidat el capellà i bibliista **Armand Puig**, després del **nomenament** pontifici com a president de l'AVEPRO. Tertúlia amb els periodistes **Glòria Barrete**, **Roger Vilaclara**, i **Jordi Llistერი**.

ESCOLTA
EL PODCAST

Susana García, nova presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya

La **provincial de les Carmelites de Sant Josep**, **Susana García**, és la nova presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC). L'elecció s'ha fet per votació en la 86a Assemblea de l'URC, que ha tingut lloc aquesta primera quinzena de juny, en la qual s'ha acomiadat **el caputxí Eduard Rey** que ha finalitzat el càrrec, després de quatre anys com a president. En la seva intervenció, el provincial dels Caputxins ha agraït el suport rebut tots aquests anys i ha desitjat el millor a la seva successora i a la nova junta.

URC | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Enric Puiggròs: "La missió dels jesuïtes és la reconciliació"

L'església del Sagrat Cor i Sant Francesc de Borja de Madrid va acollir dissabte passat la presa de possessió del jesuïta **Enric Puiggròs** com a **nou superior provincial de la Companyia de Jesús a Espanya**. En l'eucaristia, Puiggròs va insistir en les tres idees que es troben "al cor de la missió" per als jesuïtes: reconciliació, cura i compassió. "Definim la missió que té la Companyia com una missió de reconciliació", va dir. En la seva homilia, Puiggròs va destacar l'ADN dels jesuïtes que els fa "bastir ponts més que alçar murs entre les persones, realitats o situacions".

JESUÏTES | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Les Filles de la Caritat en el seu comiat a la parròquia de la Sagrada Família. Mercè Pérez és a primera fila a la dreta.

Les Filles de la Caritat marxen de la Sagrada Família: "Un segle treballant pels vulnerables"

A finals d'aquest mes de juny, la comunitat de les Filles de la Caritat del carrer Provença marxarà del barri de la Sagrada Família. La notícia ha estat rebuda amb consternació per alguns veïns i veïnes. I és que des de 1904 "hi som presents i hem atès persones en situacions vulnerables a través de diverses obres socials", explica sor **Mercè Pérez**. El més conegut: el Patronat Social Escolar d'Obreres, institució que va acompanyar a centenars de noies que es trobaven en situacions vulnerables.

Sor Mercè Pérez encara viu a la casa del carrer Provença, està endreçant les darreres capsas per fer la mudança. A més de ser filla de la caritat, és la germana servent de la comunitat que es trasllada. Explica que ella i les seves companyes seran destinades a altres comunitats o residències.

L'edifici on encara viuen, quan marxin, es destinarà a ampliar la Llar d'Infants Marillac que fins ara regentaven i que es trobava a la planta baixa del bloc. "Nosaltres ja vam estar contentes el 2021 quan l'Escola Marillac, que en origen era el Patronat Social Escolar d'Obreres, va passar a mans de l'administració pública; i ara, el 2023,

vivim com un fet natural que el consorci pugui fer-se també càrrec de la Llar d'infants Marillac", diu. "Pensa que només podíem atendre una vintena de nens, i el curs que ve es podran acollir uns 150 infants d'entre 0 i 3 anys, imagina't!", exclama Sor Mercè.

**EDUCACIÓ, ACCIÓ SOCIAL
I ACOMPANYAMENT A NOIES
VULNERABLES; EL TREBALL DE LES
FILLES DE LA CARITAT A PROVENÇA
DURANT 117 ANYS**

Totes les obres socials que desenvolupen les Filles de la Caritat tenen una comunitat vinculada que vetlla perquè els valors dels seus fundadors, santa **Lluïsa de Marillac** i sant **Vicenç de Paül**, continuïn vius. La comunitat del carrer Provença ha estat gestora de l'Escola Bressol Marillac i del Patronat Escolar d'Obreres, que més tard va passar a ser l'Escola Marillac. Igualment, han col·laborat en tasques relacionades amb la distribució solidària d'aliments repartint una mitjana de 60 entrepans al dia a la **parròquia** o col·laborant al centre **DISA Sagrada Família**.

El barri les trobarà a faltar. Ja han rebut comiats emotius com el que es va celebrar a la parròquia de la Sagrada Família. **Al seu Full Parroquial** es pot llegir: "Agraïm ben sincerament la immensa tasca que han fet al llarg de tants anys i que fa que moltes persones les portin ben al cor". Una tasca que s'ha desenvolupat durant cent disset anys.

Agraïdes del viscut

El Patronat Social Escolar d'Obreres va ser un referent a la ciutat de Barcelona. Les noies de l'escola sortien amb un alt grau formatiu. La comunitat se sentia orgullosa de veure com noies que vivien en entorns vulnerables aconseguien feina a oficines com a administratives, comptables o infermeres. "Déu és provident i el treball no espanta, ho sabem molt bé, ja que sant Vicenç diu que guanyarem el pa que mengem amb la suor i la força dels nostres braços", diu satisfeta Pérez.

Ara, només queda agrair el que s'ha viscut. "És bo ser agraïts al bon Déu per tot el bé que ha fet el Patronat". Una tasca feta "per mitjà dels seglars i de les Filles de la Caritat que, fidels a

l'esperit de sant Vicenç, han tingut preferència per les classes més treballadores, més senzilles i moltes vegades més pobres del veïnat que ens envolta", s'acomiada sor Mercè.

**FINS QUE L'ANY 1909 ES DECIDEIX
FUNDAR EL PATRONAT SOCIAL
ESCOLAR D'OBRESSES I LA SEVA
GESTIÓ ES DELEGA A LES FILLES
DE LA CARITAT**

L'època del desenvolupament industrial va portar avançaments i riquesa, però també va deixar una classe obrera molt perjudicada, amb difícil accés a l'assistència sanitària o al sistema educatiu. "Hi havia molts nens i nenes que treballaven a les fàbriques tèxtils", contextualitza sor Mercè.

Tot va començar el 1904, quan el seminarista **Ramon Balcells Masó**, qui tenia cura del catecisme per a nenes de l'Associació Catequística del Seminari, a la barriada de la Sagrada Família plena de fàbriques i tallers, s'adona que les nenes, després d'haver rebut la primera

comunió, ja no tornaven per la parròquia. “És llavors quan es pensa a crear una escola dominical per a elles, que s’inaugurarà l’any 1907”, relata Pérez.

Aquesta escola dominical va ser de lliure accés i gratuïta, i funcionava per tornos diürns i nocturns. La iniciativa es va fer cada vegada més popular. Hi assistien més i més noies. Fins que l’any 1909 es decideix fundar el Patronat Social Escolar d’Obreres de Barcelona i la seva gestió es delega a la Companyia de les Filles de la Caritat.

“L’escola es va constituir a partir d’una Junta Superior formada per Amics de l’Obra –socis i sòcies- i per les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül que portaven la gestió educativa, administrativa i religiosa del Patronat”, descriu Pérez.

LES FILLES DE LA CARITAT VAN CREAR UNA CAIXA D’ESTALVIS PERQUÈ LES ALUMNES POGUessin GUARDAR ELS SEUS DINERS

L’activitat del centre girava entorn cinc seccions diferents per atendre altres necessitats que anaven més enllà de les acadèmiques: Pietat, Economia, Recreació, Protecció i Cultura.

Sor Mercè explica que la secció de la Pietat era la que s’ocupava d’aspectes relacionats amb el culte i el fet religiós. La secció de Recreació organitzava excursions, obres de teatre, sortides culturals, cinematografia, jocs, esports i coordinava l’hostatgeria per a persones que tenien dificultats econòmiques i familiars. Des de Protecció, recorda Mercè Pérez, es gestionava una cooperativa de roba i el menjador per a nenes amb dificultats econòmiques. Mentre que la secció de Cultura s’ocupava de donar feina a les noies que sortien molt preparades de l’escola.

Finalment, la secció d’Economia va fundar una caixa d’estalvis i va comprar la Torre de Sant Josep a Santa Maria de Palautordera per les obreres que es posaven malaltes. La Caixa d’estalvis va ser rellevant en el curs de la història del Patronat Escolar d’Obreres. Es va crear l’any 1921 perquè les alumnes poguessin guardar els seus diners. Més endavant es va convertir en la Caixa d’Estalvis de la Sagrada Família, fins que

l’any 1979 la va absorbir La Caixa de Barcelona, recorda sor Imma Ladrero qui porta part de la comptabilitat de les obres socials de les Filles de la Caritat a Barcelona.

Un any especial per totes les obres socials a Catalunya

Enguany es compleixen 100 anys del naixement de sor **Genoveva Masip**. Filla de la Caritat reconeguda a Barcelona, sobretot per l’acompanyament que va fer a les persones i famílies que vivien a les barraques de Montjuïc, i les cures i atenció als joves en situació de sense sostre i malalts de la sida.

El seu testimoni recorda la caritat, la misericòrdia i la urgència de l’atenció cap als més pobres que segueix tota la Companyia. Es continua treballant per a la construcció d’un món just i solidari mitjançant l’atenció a les persones més vulnerables i excloses, recuperant la seva dignitat i el seu sentiment de vida.

GO KUBO!

LA PROPOSTA DE ROBÒTICA I PROGRAMACIÓ DE
BAULA PER A EDUCACIÓ INFANTIL I CICLE INICIAL
D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Araceli Lázaro: “Hem de protegir els infants, però també els hem d’empoderar”

L’educadora social **Araceli Lázaro** és membre del patronat de la Fundació Champagnat i el gener va formar part de la presentació del programa de prevenció d’abusos dels maristes “Trencar el silenci”. En el marc d’aquesta proposta innovadora de l’Institut Marista, la també pedagoga va poder aportar la seva experiència i opinió. Ara, parlem amb ella sobre la mirada de protecció cap als infants, els drets d’aquests i quin paper tenen els adults en tot això. Assegura que “hem de protegir els infants”, però que també “se’ls ha d’empoderar”.

Lázaro va arribar a Barcelona de ben jove per treballar i estudiar pedagogia i educació social. Durant 36 anys ha estat treballant per a l’atenció a la infància i adolescència. Ha estat educadora i coordinadora del CRAE de titularitat de la DGAIA. Ha estat responsable dels centres d’acollida i CRAE propis i col·laboradors de la DGAIA. Del 2006 a 2016, ha estat secretària de l’Observatori dels Drets de la Infància de la Generalitat de Catalunya i responsable del Consell Nacional dels Infants i els Adolescents de Catalunya. El 2016, l’any en què es va jubilar, va rebre el Premi al Reconeixement a la Infància i l’Adolescència de la Generalitat de Catalunya.

De què parlem quan ens referim a protecció a la infància?

Jo vaig descobrir el concepte “canvi de mirada” amb els drets dels infants, en primera persona, a partir de la construcció de l'Observatori dels Drets de la Infància a Catalunya, als voltants del 2006. Allà vaig entendre que a l'infant no és un objecte de protecció, sinó que és un subjecte i s'han de defensar els seus drets.

Quina diferència hi ha entre aquestes dues idees?

A la Declaració Universal dels Drets de l'Infant del 1948 definien l'infant com un objecte de protecció. És a dir, es descrivia el menor com a objecte molt vulnerable i que, per aquest motiu, l'havíem de protegir molt. Però en la Convenció sobre els Drets de l'Infant del 1989, hi ha un canvi de mirada i l'infant passa a ser un subjecte de drets.

“SI ALS INFANTS I ADOLESCENTS NO SABEN QUE TENEN DRET D'OPINIÓ, D'ASSOCIACIÓ, DE PARTICIPACIÓ; NO PODEN FER-LOS SERVIR”

Quins són aquests drets de l'infant?

L'infant té drets socials, civils i polítics. Els drets socials els coneixem i ells també. Parlem del dret a l'escola, la salut, les condicions socials, entre d'altres. És a dir, són drets que els protegeixen. Però on són els drets civils? I els polítics? Si els adults i els professionals no els tenim clars, no els podem transmetre als infants. Els infants tenen dret d'opinió, d'associació, de participació. També tenen dret a tenir espais on la seva opinió sigui escoltada i incorporada a les polítiques públiques. L'únic dret polític del qual es parla a la convenció dels infants és el dret de reunió. Però és un dret que ningú assumeix com a propi. A Catalunya no hi ha cap associació creada pels mateixos infants i adolescents. Des de l'any 2000 es poden fer associacions de nens i adolescents a Catalunya. L'article 2 del Codi Civil i la llei de Catalunya de protecció, drets i oportunitats de la infància, ho permeten.

I com és que no hi ha cap associació creada pels mateixos infants?

Costa moltíssim. Però a qui li costa és als adults. Si als infants i adolescents no saben que tenen aquest dret, no poden fer res. I no poden fer res, perquè als adults no ens interessa que el tinguin.

No?

Parlem clar. Irrenunciablement, hem de perdre poder en aquest joc. Si jo tinc el 100% de poder i vull ser democràtic, he de perdre poder. Si jo pregunto a l'altre, tindrà el 50% estadístic que el que em contesti no m'agradi i, per tant, perds aquest poder. Per això, neix aquesta mirada proteccionista.

Ens interessa aquesta mirada proteccionista. No ajuda als infants?

La mirada proteccionista només garanteix una cosa que sí que hem de fer, que és protegir-los. Només faltaria. Però hem de fer passos endavant. L'empoderament, l'educació per a la decisió, l'autonomia, l'autogestió, entre d'altres, són processos que estan a les nostres mans perquè els infants i adolescents els aprenguin.

“L'INFANT HA DE TENIR LLOCS ON LES SEVES OPINIONS SIGUIN LES PROTAGONISTES I ELS ADULTS ELS HEM D'ACOMPANYAR”

Com adults, com podem ajudar-los a empoderar-se?

L'infant ha de tenir llocs on sigui el protagonista amb les seves opinions. Ha de tenir llocs on se l'escolti. Com a adults hem de facilitar l'espai, els hem d'acompanyar. I que vol dir acompanyar? Doncs si l'infant no és capaç, com adult estarem allà per ajudar-lo, però ho farà l'infant. Nosaltres estarem al seu costat com a suport i si no està còmode per poder opinar, buscarem la millor forma i espai perquè ho pugui fer.

En diverses ocasions comentes el mal ús de la paraula "menor" per referir-se a l'infant, en què fallem?

La paraula "menor" és un adjectiu. L'adjectiu no defineix, complementa. La paraula que defineix és el substantiu. Per tant, ens referim a l'infant com a una complementació. Es pot fer ús de la paraula menor, si dius menor d'edat, menor de 18 anys o menor de 16 anys. Però no l'hem d'utilitzar sola, com a terme que defineix, perquè fa mal. Pensa que a Xile han fet

una campanya específica que es diu: "No me digas menor, llámame niño". L'infant no complementa a ningú.

Com hem d'abordar el moment actual per millorar i garantir aquesta protecció i alhora una infància de drets?

Crec que s'ha de fer una parada, una reflexió i una autoresponsabilització des del món adult en global sobre la mirada cap a l'infant. Però sobretot, amb els professionals d'aquest país perquè la infància té una història. I és molt "heavy".

Conèixer la història per evitar els errors del passat?

És absolutament immoral, diria jo, que les formacions de magisteri, medicina, pedagogia, dret i totes les que estan en contacte directe amb els infants no tinguin assignatures sobre la història de la infància. És importantíssim saber d'on venim per entendre cap a on anem. Abans es feien aberracions amb els infants i és necessari que la gent estigui informada!

I ara, quines dificultats ens trobem amb els infants?

La socialització que abans es feia a partir de relacions quotidianes i transversals entre adults i infants, ara es fa entre pantalles i infants. Actualment, hi ha una barrera per poder avançar en aquests drets de la infància que és l'addicció a la pantalla. Això és un tema molt seriós. I més si parlem de continguts i de les temàtiques que tracten. Si tu estàs en un grup de nens, i hi ha una mala dinàmica de grup saps perfectament que has d'intervenir per canviar aquesta dinàmica. Ho fas perquè ho veus i ho escoltes. En canvi, tu a la pantalla ni ho veus ni ho escoltes i molt menys saps què significa això pel subconscient d'un món concret. Això és delicadíssim. Estem deixant que els infants s'autoeduquin a través de les pantalles, sense saber els continguts.

El RACC i el Servei Català de Trànsit convoquen el Concurs Joves i Mobilitat, que arriba a la 16a edició

Sota l'objectiu de promoure actituds i valors de mobilitat segura, sostenible i responsable entre els adolescents de Catalunya; el RACC, amb la col·laboració del Servei Català de Trànsit, convoca la 16a edició del concurs educatiu 'Joves i Mobilitat'.

La temàtica d'aquesta edició, 'Les bicicletes, els joves i les noves mobilitats', té l'objectiu de posar en valor el fet d'anar en bicicleta i la seva projecció com a mitjà de transport sostenible i saludable. L'ús de la bicicleta ha augmentat exponencialment en els darrers anys, però encara no és un mitjà massiu i cal integrar-lo amb seguretat per al conjunt dels usuaris. Per això, l'objectiu del concurs és impulsar els joves perquè reflexionin sobre la millor manera de fer un lloc a la bicicleta en la mobilitat quotidiana.

El concurs està adreçat a alumnes de Secundària, Batxillerat i Cicles Formatius de Grau Mitjà d'entre 12 i 18 anys, així com nois i noies d'aquesta edat que siguin membres de casals de joves o centres de lleure catalans, així com alumnes d'itineraris formatius específics (IFE). Els participants poden presentar els seus treballs a les categories d'anunci gràfic, vídeo per a Instagram i projecte de millora de la seguretat viària.

A més, la 16a edició del concurs premiarà, per tercer any consecutiu, el Millor Projecte Educatiu en Mobilitat Segura en reconeixement de les activitats que realitzen els centres regularment durant el curs (setmana de la mobilitat, campanyes de seguretat o d'ús de les bicicletes, xerrades divulgatives de mossos o policies locals, treballs de síntesi, treballs de recerca, senyalització viària al centre, etc.).

Per presentar els treballs, l'alumnat ha de comptar amb la col·laboració d'un tutor o tutora dels seus centres educatius o de lleure. Els treballs, que es poden entregar de forma individual o en grups de fins a 4 components, han de presentar-se al web www.jovesimobilitat.cat abans del 16 d'abril de 2023. En aquesta pàgina, els professors i educadors trobaran recursos informatius i diverses propostes didàctiques sobre mobilitat, seguretat viària i convivència.

El concurs Joves i Mobilitat, que compta també amb la col·laboració del Departament d'Educació de la Generalitat i amb diferents patrocinadors, ha registrat durant la seva trajectòria una participació de prop de 22.000 adolescents de tota Catalunya que han donat la seva visió sobre

la mobilitat en gairebé 14.000 treballs relacionats amb la temàtica que han de treballar.

El concurs Joves i Mobilitat és un projecte educatiu que va néixer el 2008 per ajudar els estudiants d'entre 12 i 18 anys de Catalunya a reflexionar sobre la responsabilitat i els riscos que implica la conducció d'un vehicle. La profunda transformació de la societat en els últims anys i les implicacions que se'n deriven en termes de seguretat viària, necessitats quotidianes de desplaçaments i protecció de l'entorn han fet evolucionar el concurs cap a una visió molt més completa i transversal del que significa avui la mobilitat. | **AMB EL SUPORT DEL RACC**

Fotografia: OAR.

Què és el Ratha Yatra?

Un dels dies més assenyalats en alguns punts de l'Índia és el Ratha Yatra, també conegut com el festival de les carrosses. S'ha celebrat aquest dimarts 20 de juny, en especial, a Puri, la capital d'Odisha, a la costa est de la república. Tanmateix, es festeja en altres ciutats europees on hi ha comunitats que segueixen la religió hinduista és present. Entre elles, Barcelona que segueix la cerimònia amb petites variacions.

El Ratha Yatra, tal com explica Ashi, membre del Temple ISKCON de Barcelona, és una antiga tradició que convida a lloar a **Jagannath** com a senyor de l'univers. La cerimònia és seguida, en especial, pels devots del senyor Jagannath, que és una manifestació de **Krishna**.

A Puri, es traslladen tres carrosses, representant a Jagannatha, **Balarama** i **Subhadra**, del temple de Jagannatha al temple de **Gundicha**, on romanen una setmana abans de tornar al temple de Jagannatha.

Aquesta processó d'anada i tornada commemora el retorn de Jagannatha, acompanyat dels seus dos germans Balarama i Subhadra, al temple de la seva tieta: la reina Gundicha, on van

passar els seus dies quan eren nens. L'escenificació també vol convidar els seguidors a fer el seu viatge intern, cap a la seva espiritualitat.

De la mateixa manera, que les carrosses surtin al carrer es viu com a una trobada amb les deïtats, que surten del temple per compartir amb la seva comunitat. És un motiu d'alegria.

Una petita carrossa a Ciutat Vella
Hi ha molts devots que peregrinen a Puri per celebrar aquesta jornada. Tanmateix, a les ciutats on hi ha una representació important de la religió hinduista és fàcil trobar a l'agenda aquesta festa. Per exemple, a Londres es poden veure exposades tres carrosses a l'emblemàtica Trafalgar Square. Es calcula que hi ha més d'un centenar de ciutats que acullen el Ratha Yatra als seus carrers; Barcelona inclosa.

Ashi explica que ja fa més de 30 anys que es gaudeix d'aquest acte a la ciutat comtal: "Enguany, el festival tindrà lloc el 15 de juliol, començarem a la plaça Reial a les 16 h i farem una processó de dues hores per Ciutat Vella, després farem actuacions de 18 h a 22 h".

El districte de Ciutat Vella s'omple de persones que segueixen la religió hinduista i de curiosos que volen unir-se a l'alegria, als colors, als balls, a les lloances. Es comparteix l'esperit de la festa amb tothom i es transmeten els valors i les ensenyances de la religió hinduista.

El que varia a Barcelona, en comparació amb la festa que transcorre a Puri, és el nombre de carrosses. Només n'hi ha una, que no tres. Una que representa les tres deïtats. I a més a més, és petita en comparació a les carrosses que trobem a l'Índia que poden arribar fins als 18 metres d'alçada. Aquesta petitesa permet un pas àgil pels carrers estrets de Ciutat Vella. La carrossa es conserva any rere any al temple ISKCON de Barcelona.

Oferir menjar al final de la festa

Quan la processó finalitza, s'ofereixen espectacles de dansa i també menjar i aigua. Perquè com diu Gundicha, antic membre de la comunitat ISKCON de Barcelona: "Prasadam vol dir misericòrdia, exactament, menjar que s'ofereix a la divinitat, considerem que el festival no arriba a

completar-se fins que ofereixes aigua, menjar a les persones que han assistit a celebrar." Els organitzadors reparteixen als assistents allò que han cuinat, tant si es troba a peu de carrer, com si es troba ja assegut per contemplar els espectacles d'escenari. "Servim fins que s'acaba tot el que hem preparat", explica Gundicha. Es cuinen tant plats dolços com salats: arrossos, curri, llenties, pa fregit, fruits secs, pastissos farcits de verdures o carn, begudes de iogurt o pastes dolces.

Gundicha destaca que perquè aquesta festa sigui possible hi ha una col·laboració entre ciutadans de diferents cultures, religions, condicions que l'impressiona: "Sense tots aquests voluntaris seria impossible aquest festival tan acollidor i inclusiu, obert a tots els barcelonins i barcelonines, i a tots els que estiguin passant uns dies visitant la nostra ciutat". Ashi afegeix que també reben una subvenció de l'Ajuntament, que vetlla per la diversitat religiosa de Barcelona.

Les carrosses tradicionals

Les carrosses que surten a la processó a Puri són tres. Representen a Jagannatha, a Balarama

i a Subhadra. Aquestes es construeixen cada any amb fusta d'arbres específics com el phassi o el dhausa.

En muntar-les, s'ha de parar atenció en imitar la forma dels temples que trobem a Odisha. Els vehicles poden arribar a mesurar fins a 18 metres d'alçada. La manera de decorar-los també és específica. Es combinen els colors vermell i negre, groc i blau, amb marquesines brillants.

Tot segueix un esquema exacte que es transmet de generació en generació.

La carrossa vol significar, de manera metafòrica el cos de la persona; i la figura que s'erigeix a dins, representant a Jagannatha, Balarama o Subhadra: l'ànima. Es diu que tot aquell que toqui el carro, porti les corretges del carro, o sigui esguardat per la figura de dins, és beneït per les deïtats.

Els fidels canten i ballen acompanyant les tres carrosses. I repeteixen el mantra: "Hare Krishna Hare Krishna, Krishna Krishna Hare Hare. Hare Rama Hare Rama, Rama Rama Hare Hare". Sovint els acompanyen instruments de vent i percussió que animen el pas dels convocats: trompetes i tambors.

LUCÍA MONTOBBIO -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

Voleu rebre per WhatsApp
les notícies imprescindibles de cada setmana?
Apunteu-vos a la llista informativa
de Catalunya Religió!

Com? Guardeu el número **693 715 339** a la llibreta
de contactes com a 'Llista Catalunya Religió'.
I envieu-hi un missatge de WhatsApp
que digui **ALTA** i el vostre nom.

Antoni Matabosch: “A les memòries parlo de tota una generació a partir de la meva vivència”

Antoni Matabosch i Soler acumula saviesa i trajectòria dins l'Església. Aquest capellà de Barcelona nascut l'any 1935 ha tingut diversos càrrecs destacats com a delegat de Pastoral Universitària durant setze anys, delegat de l'Apostolat Seglar durant dotze anys, director de l'**Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona** durant dinou anys, president de la **Fundació Joan Maragall** durant vint-i-quatre anys, delegat d'economia del bisbat de Barcelona, així com membre de grups ecumènics i de diàleg interreligiós. Ara, als seus 88 anys, acaba de publicar *La penúltima paraula. Memòries per a una Església renovada*, editat per Viena Edicions, que **es presenta** aquest dimarts a la tarda a la Casa del Llibre de Barcelona. Una obra que compila tota una vida que és reflex de tota una generació.

Home del Concili Vaticà II, de gestos polítics meditats, i amb tres referents clars com són Joan XXIII, el cardenal Martini, i el papa Francesc, Matabosch a les seves memòries regala veritables perles que deixen entreveure la persona per davant dels càrrecs. La primera homília que va pronunciar va ser la del funeral del seu pare. Arenys de Mar és el seu primer amor

pastoral. A Bossey es va convertir a l'ecumenisme de per vida, i defensa que la fe "es transmet no per normes, sinó per contacte, per osmosi d'una vida creïble". Si un dia desapareix, apunta en el seu llibre, el trobaran a Roma.

Les seves memòries es titulen 'La penúltima paraula', en quin sentit?

Jo a tots els bisbes els hi he dit que ells tindran sempre l'última paraula, però que jo, i totes les persones, tenen la penúltima, no m'agrada dir sempre 'sí senyor, sí senyor'. Jo obeiré el que toqui, però abans em sentiran i diré la meua paraula. Tots els cristians tenim la vocació, el dret, a ajudar a aquells qui han de decidir coses, perquè si no un es pot pensar que el mateix pensament és l'únic. Jo m'he discutit amb molts bisbes per coses, però després no he parlat amb ningú sobre el contingut de la discussió perquè al final el que decideixi el bisbe es fa.

A la introducció del llibre afirma que es va resistir sempre a escriure unes memòries.

Jo tenia dues objeccions per escriure memòries. Una, que hi ha memòries que són una auto

exaltació i una autojustificació de tot el que un ha fet, i em feia por que fos això. La segona, que no tenia la percepció que pogués dir res interessant. El que penso ja ho havia dit en llibres, però sort que em van insistir molt i al final m'ha semblat interessant fer-ho.

Em van insistir, a qui es refereix?

En un primer moment són els meus amics Anna Ubach i Isidre Ferré qui em convencen per fer-ho en format d'entrevista. S'hi suma al grup Montserrat Tudela i Rosa Ribas. Tots cinc ens hem anat reunint cada mes per encaminar el projecte que al final no va ser en format entrevista.

Es reunien com per fer una mena de revisió de vida?

Sí. Jo fa seixanta anys que estic fent revisió de grup cada setmana amb diversos grups, i actualment segueixo amb grup de Professionals Cristians. Són grups que portem trenta o quaranta anys junts. Aquest llibre no hauria sortit així sense l'ajut i col·laboració d'aquestes quatre persones que em coneixen des de diversos punts de vista i m'han ajudat. Jo no havia escrit mai sobre mi, mai.

Llegint el llibre un descobreix parts sorprenents de la seva vida que potser la majoria desconeixen.

Sí. Jo el que he intentat és parlar de mi, però sobretot parlar de tota una generació a partir de la meua vivència. A través d'una vida es reflecteix un canvi a la societat i un canvi també en l'Església. Això és el que em va convèncer per escriure, poder reflectir tot el que podia, els estudis abans del Vaticà II, per exemple, també el Vaticà II. La nostra generació ha viscut molts canvis i la veritat és que hi ha molta gent que s'ha esforçat molt per seguir el Vaticà II, per fer un servei a l'Església i a la societat, i potser de vegades em preocupa que hi ha una temptació actual al restauracionisme. Si agafes la contraportada, hi ha un text del papa Francesc que és claríssim sobre això. Amb el Papa actual em sento reforçat, en línia amb el magisteri i amb el Vaticà II.

"No trobem valors evangèlics en un sol partit", afirma en el llibre. Vostè va participar en la tancada d'intel·lectuals a Montserrat, va participar en l'Assemblea de Catalunya als anys setanta, i va votar en el Referèndum de l'1 d'octubre de 2017. Tots els seus gestos polítics han estat sempre molt meditats?

A mi m'ha preocupat sempre fins a on cal que un capellà, o un bisbe, es compromet amb la política. Cal comprometre's socialment, en tot allò sobre els drets humans, en la prepolítica. Per això a la tancada d'intel·lectuals a Montserrat m'hi vaig rumiar molt si anar-hi, i vaig pensar que calia fer-ho, tampoc sabia ben bé què faríem, però el fet em semblava molt important. Després això va tenir la continuïtat en l'Assemblea de Catalunya, on vaig col·laborar pels valors humans i de drets, fins que van començar els partits i llavors ja no havia de fer una feina activa. Hi va haver algun partit que em va voler, però creia que ja havia acabat la feina activa en aquell moment i en aquell camp, i vaig dir que no.

Van venir després uns anys de repòs activista? Va fer un pas enrere?

Sí i no. Els caps de setmana després d'aquells anys els passava a la Trinitat. Era aleshores un lloc molt marginat i alhora molt polititzat. No vivia allà, però hi anava i estava amb grups de JOC, JOBAC, assemblees de veïns, participava en manifestacions i coses que pensava que calia fer. Una feina d'estar present allà on estàs.

Vostè ha tocat totes les tecles. Ha treballat el diàleg en profunditat en camps com l'ensenyament, el laïcat, la universitat, la cultura, i amb altres confessions.

Sí, en el llibre dic que l'única decisió grossa que he pres a la vida és la de fer-me capellà, i encara ha sigut una resposta al que em semblava una crida de Déu. La immensa majoria de les coses que he fet han estat perquè m'ho han demanat. Hi va haver un moment, ara no fa massa anys, que havia de compaginar coses tan diferents com ser delegat d'economia, ser director de l'ISCREB, i ser de la Fundació Joan Maragall. M'he anat acostumant a ser flexible interiorment i anat adaptant-me per trobar l'aspecte positiu d'activitat, de testimoniatge, d'evangelització en camps molt diferents.

Hi ha un concepte que penso que li escau i assenyala en el llibre quan parla de la seva època com a degà de la Facultat de Teologia. Diu vostè que va aprendre allà a 'tenir cintura'.

Penso que sempre ens hem d'adaptar al lloc on et donen una responsabilitat. Quan jo era només professor de la Facultat més aviat era

molt crític, molt rebel, un 'pepito grillo' que s'anomena popularment. En el moment que m'elegeixen degà de la facultat, que va ser per votació, vaig pensar que no podia fer només la meua, calia escoltar. Les responsabilitats, siguin votades o siguin donades, et canvien, i malament si vols ser sempre el mateix. Això ho vaig anar aprenent a poc a poc, perquè costa. Hi ha gent que de vegades això no ho entén i creuen, erròniament, que per ser amics cal afavorir-los quan un té una responsabilitat, i no pot ser.

També és vostè molt conegut per la seva trajectòria en el món ecumènic. Però al llibre explica una anècdota molt bona amb nou anys. Va apedregar una capella protestant gòtica?

Sí que és veritat, sí! Exemple de l'època en què em va tocar viure. Jo vaig tenir una conversió a l'ecumenisme. Passar de dir que són heretges, de tirar pedres perquè són dolents, a reconèixer en l'altre un veritable amic, també de fe. En tots els estudis anteriors al Vaticà II que vaig fer a Roma, dels protestants, o no em parlaven, o em parlaven malament. Passar d'això a descobrir un altre món va ser una descoberta. El que descobreixes és l'afecte dels altres i descobreixes

també el diàleg. Un tema que em va entrar molt a dins amb l'ecumenisme -el del diàleg- i ho vaig poder aplicar, primer amb el diàleg ecumènic, després amb el diàleg amb la cultura, i posteriorment amb el diàleg interreligiós. Si alguna cosa és contínua a la meua vida després del Vaticà II és el tema del diàleg en profunditat. El tema ecumènic, que va ser el primer, em va anar acostumant a adaptar-me. Vaig estar tot un Màster a Ginebra amb persones de tot el món i de trenta confessions diferents. Això et marca i et fa veure que l'altre té coses que t'ensenyen i que has de tenir en compte. Una altra cosa interessant per a mi és que mai he hagut de fer reflexions sol, sempre he tingut col·laboradors i gent ajudant. Sol pots aplicar una idea, però pot ser una idea equivocada. La gent m'ha anat, com en una escultura, modelant i ajudant.

Una de les seves reivindicacions de vida i també en el llibre és la de mirar més enllà de les parròquies i ampliar la mirada i acció pastoral fins als moviments i els grups.

Com he estat en àmbits que no són estrictament parroquials, com són el diàleg fe-cultura, l'ecumenisme, la universitat i l'ensenyament, m'ha ajudat a veure que a banda del món parro-

quial, on vaig ser al principi sis anys i vaig apreciar molt, hi ha també tot un àmbit funcional que és complementari a l'àmbit de la parròquia, i que engloba els moviments, les delegacions, i els secretariats. La parròquia ha canviat al llarg dels temps, però penso que encara no ha canviat prou i que ara cada parròquia no pot oferir tot el que se li demana que ofereixi.

Encara pesa molt en l'organigrama eclesial ser rector de parròquia?

Són àmbits complementaris. Sempre he pensat que una parròquia que només es dedica a la vida sacramental, tot i que és molt rellevant, és una parròquia que s'anirà afeblint. Hi ha parròquies que tenen al voltant un conjunt d'activitats que fan que es reflecteixi després en la vida parroquial estricta. En canvi, hi ha parròquies i comunitats que es tanquen com castells o ciutadelles. Fer-se amb els meus, amb els que considero bons, no va enlloc, ser pocs i ben avinguts pot ser mortal a la llarga. Els primers apòstols eren dotze pobres homes que no devien saber ni llegir ni escriure. Van rebre l'Esperit Sant i van anar per tot arreu i construeixen una Església del no-res. En canvi, ara tenim escoles, moviments, espais,

tenim tantes coses... i sembla que hem d'estar malhumorats i tristos. Això s'acaba, diuen! No m'ho sembla pas.

"Ser prevere no és fàcil, però és apassionant", diu en el llibre.

Ho és, però no per dir això no soc crític. Si no coneixem i no tenim en compte que el món canvia i que l'Església a través dels temps ha fet tants canvis vas fer un cristianisme irrelevant. El Vaticà II era, com va dir Joan XXIII, "obrir la finestra perquè entrés l'aire". Cert que si obres la finestra també et pots constipar, hi ha un risc, és clar, però sovint cal equivocar-se per tirar endavant. El pitjor pecat és no fer res.

Una altra afirmació seva que apareix al llibre és: "Sense Déu i l'Evangelí no seria res, Déu m'ha acompanyat sempre". Hi ha alguna crisi de fe a la seva vida?

No. Des de jovenet i fins ara una crisi de fe no l'he tinguda mai. He tingut una fe que ha anat evolucionant a partir dels llocs on he estat, però crisi no. Vaig tenir una crisi, i ho explico al llibre, en el seminari decidint si havia de ser capellà o no, però no és una crisi de fe sinó que és

una pregunta lògica en aquell moment. M'hauré enfadat amb algun bisbe, m'haurà sabut greu algunes coses o moltes de capellans, laics, o moviments, però és natural, no?

I crisi amb l'Església?

No, no, crisi no, sí soc crític. Sempre he pensat que el cristianisme s'ha de viure en comunitat i en Església. Després quan veus que de vegades no funciona o t'encarreguen una feina de zero poden haver-hi problemes, anar massa carregat de coses, però la veritat és que ja m'agrada ser creatiu i fer equip amb gent. Jo tinc la penúltima paraula i després l'última la té qui l'ha de tenir.

Té alguna espina clavada per no haver fet alguna cosa? Ser bisbe, per exemple?

No he fet mai res per ser bisbe, potser més aviat el contrari! El que em sap greu potser és que aviat hi ha un corrent relativament estès que al tema de la cultura i la universitat, que van molt lligats, no li donen la importància que se li hauria de donar. Tinc una espina clavada amb això realment. Passi el que passi crec que s'ha de treballar en aquests àmbits sempre. Veig que a la nostra diòcesi i en altres és un tema que ha decaigut.

S'ha sentit lliure dins l'Església?

Sí, perquè quan m'han encarregat coses no m'han posat explícitament límits. Alguna vegada sí, evidentment, però en general no.

Ha tingut vostè uns quants bisbes, de tarannàs diferents, i en èpoques diferents. Vostè ha viscut la caputxinada, la campanya 'volem bisbes catalans', 'arrels cristianes de Catalunya'. L'Església ha perdut aquesta part activa de visibilitzar-se socialment?

Ens hem d'adaptar a l'evolució de la societat, però no ens hem d'adaptar a separar-nos de la societat i tornar enrere. La societat i la cultura és la que és, el que hem de fer és dialogar-hi. Quan hi ha una comprensió d'Església i de parròquia més de viure amb els teus, celebrar amb els teus, està bé, però et limita molt. Ara amb el papa Francesc es parla molt de l'Església en sortida, però ja Pau VI parlava a *Ecclesiam suam* d'evangelització, no només de les persones sinó de l'ambient, de la cultura, i mira que fa anys d'això. Si féssim més el que diu el Papa actual fariem una Església més enfortida, més vital, més creient, més forta vivencialment i també més llançada cap enfora. Els cristians de vegades ni es veuen.

Les noves generacions desconeixen la història eclesial i el que s'ha fet fins ara?

Aquesta ha estat una raó important per fer les memòries, deixar constància del que hem fet una generació a través meu, perquè s'aprecii tot el que s'ha fet i el canvi que hi ha hagut, per fer una Església que està present en el món donant testimoni. Tot això ho ha fet tota una generació després del Vaticà II. Segur que ens hem equivocat en moltes coses, però almenys les ganes i la intenció hi eren, i em costa veure-les ara.

Si tingués vostè l'última paraula, quina seria?

Hahahaha! En el llibre al final poso un apartat de desig, el meu somni sobre l'Església de Barcelona. Em deien que calia mirar també al futur i no només al passat. Parlo allà de l'equilibri que s'ha de trobar entre dos extrems: espiritualitat i compromís; cristianisme i cultura; experiència i doctrina. M'agradaria una Església compromesa amb l'Evangeli, amb la societat, una Església amb uns bisbes que siguin d'aquí tot i que sabem que no només cal que siguin d'aquí, i que també siguin més que bones persones.

L'Escola Cristiana celebra el primer 'Fòrum Marc Vilarassau' per a capellans

La parròquia de Sant Pau del Camp de Barcelona ha aollit aquest dilluns el primer Fòrum **Marc Vilarassau** organitzat per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC). Un acte que ha tingut present el jesuïta Marc Vilarassau i que ha servit per parlar del procés de reflexió estratègica en el que es troba immersa la FECC. Durant la trobada, s'ha destacat la importància que totes les escoles cristianes puguin disposar d'un "capellà de capçalera" amb sensibilitat envers la tasca educativa, i la cura de la relació "escola-família-parròquia".

FECC | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

"Quan s'acabarà aquesta situació?": Justícia i Pau condemna el tràgic naufragi a les costes de Grècia

La tragèdia en la costa del Peloponès de Grècia del passat 14 de juny, en la qual van morir 79 persones i centenars van desaparèixer, ha consternat al món sencer. Justícia i Pau s'ha pronunciat sobre el fet assenyalant a les màfies que s'aprofiten de les víctimes: "No ens queda cap altra opció que alçar la veu". També s'ha adreçat directament als polítics perquè treballin per vies segures pel flux migratori i així evitar que la humanitat sencera naufragui.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

El Sínode afrontarà temes com la inclusió i l'autoritat a l'Església

Més novetats sobre el Sínode convocat pel papa **Francesc** que se celebrarà aquest setembre i s'allargarà fins al 2024. El Vaticà ha presentat aquest dimarts el document *Instrumentum laboris*, el text final que recull les propostes i experiències de totes les esglésies del món arran del treball del Sínode sobre sinodalitat. El document de setanta pàgines, entre altres temes, posa l'accent en la inclusió, el diàleg amb la diversitat i la qüestió de l'autoritat dins la institució.

VATICAN NEWS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

*Presentació del llibre 'Natura sagrada' aquest dijous a Mollet
| Maria-Mercè Bruguera.*

Claret publica les converses de la col·lecció 'Natura sagrada' de Catalunya Religió

La col·lecció d'articles '**Natura sagrada**' de Catalunya Religió ja es pot llegir d'una tirada al nou llibre que l'Editorial Claret ha publicat juntament amb Justícia i Pau. Es tracta d'un recull de les converses que **Josep Gordi**, col·laborador del portal, ha tingut enmig de la natura amb persones de diferents tradicions religioses. La també col·laboradora de Catalunya Religió i exdirectora del portal **Laura Mor**, qui va impulsar l'inici de la sèrie d'articles, assegura que les converses són una manera d'insistir en "la responsabilitat de tenir cura de la casa comuna". El llibre s'ha presentat aquest dijous a Mollet.

Natura sagrada. Deu converses comparteix el testimoni de deu persones de diferents tradicions espirituals que parlen de la seva vivència amb la natura, i de les relacions entre la naturalesa i l'espiritualitat.

La publicació neix d'una conversa entre Josep Gordi i Laura Mor. L'objectiu era parlar amb persones de diferents tradicions espirituals que tinguessin un especial vincle espiritual amb la natura. La primera, amb el monjo de Montserrat **Ramon Ribera-Mariné**, va tenir lloc la tardor del 2019 i **va publicar-se a Catalunya**

Religió el desembre del mateix any. Van fer-se quinze entrevistes, però el llibre només en recull deu.

El llibre vol ser una invitació a viure “la natura en plenitud”. Gordi assegura les converses faran reflexionar el lector sobre “el que ens uneix a tots”. Parla de la natura i de com relacionar-se amb ella. “És la nostra casa, no només perquè hi vivim sinó perquè nosaltres també som natura”, hi afegeix. Per a ell, el més important és que, independentment de la fe de cadascú o de la manca d’ella, “la naturalesa ens interessa i ens preocupa”.

**“ENTRAR EN CONTACTE AMB ELS
ARBRES, ELS RIUS I LES MUNTANYES
ELS AJUDA A ALIMENTAR LA FE”**

De fet, totes les tradicions espirituals actualment “s’acosten i es preocupen per la natura”. Una idea heretada dels pobles indígenes que creien que tota la natura era sagrada. “La paraula natura no existia en aquell moment, es parlava de la gran mare o d’algun altre mot més

fraternal”, explica Gordi. Per a Laura Mor, el recopilatori d’escrits i experiències de Gordi és una manera de descobrir “una mateixa música de fons”. “Malgrat la diversitat de perfils tots tenen una relació amb la natura i tots ells alimenten la seva espiritualitat en aquest espai”, diu. Assegura que, per a molts dels protagonistes de les converses, “entrar en contacte amb els arbres, els rius i les muntanyes els ajuda a alimentar la fe”.

La col·laboradora de Catalunya Religió subratlla que el llibre és una manera de seguir insistint en “la responsabilitat de tenir cura de la casa comuna”. “En un moment en què la tecnologia sembla la solució de tots els mals, potser convé una nova consciència que valori les petites coses i ens faci caminar cap a la senzillesa”, diu.

A l’epíleg del llibre, Justícia i Pau recorda que “posar rostre als ideals retorna l’esperança”. “És possible un món nou perquè ja s’està realitzant de forma concreta”, hi afegeixen. I és que les deu converses que recull el llibre fan veure la dimensió d’unitat entre tots els éssers vius i “el do de la creació i la necessitat de construir societats més habitables, des d’una espiritualitat ecosocial”.

Viure la natura com a unitat

Josep Gordi és doctor en Geografia i al llarg de quasi trenta anys ha estat professor de geografia física a la Universitat de Girona; també va ser degà de la Facultat de Lletres. Fa temps que va prendre consciència que la natura s’ha de viure com una unitat. D’aquesta nova òptica neixen les seves darreres publicacions: *Natura i espiritualitat a Catalunya* (2013), *Sant Francesc, Verdager i la natura* (2019), *Tocats per la Natura* (2020) i *Banys de bosc* (2022).

Laura Mor és periodista especialitzada en religió. Actualment, treballa a l’equip de comunicació de la Fundació Vedruna Catalunya Educació i col·labora amb **Catalunya Religió**. S’ha format en Comunicació dels Conflictes i la Pau (UAB), i en Comunicació i Religió a l’Era Digital (URL). Ha treballat com a guionista al programa Signes dels Temps de TV3, i en el servei de comunicació dels Missioners Claretians i del Centre Sant Jaume dels jesuïtes. És catequista i forma part de Justícia i Pau de Barcelona i del Grup Sant Jordi de promoció i defensa dels drets humans.

Sabadell Institucions Religioses i Tercer Sector

**Atenció personalitzada orientada al carisma
i a la missió de les institucions**

Assessorament en inversions, gestió del patrimoni, finançament preferent...
Estem al seu costat per oferir-li les solucions financeres que necessita a través
d'una àmplia gamma de productes i serveis adaptats al seu sector
i a la seva casuística particular.

Convenis

Condicions preferents per a la seva institució i les que en depenguin.

Finançament

Terminis i condicions personalitzats per tirar endavant els seus projectes.

Gestió

especialitzada

Un gestor estarà al seu costat per ajudar-lo en el seu dia a dia.

Més informació a
bancsabadell.com/institucionsreligioses
bancsabadell.com/tercersector

B Sabadell

Non inventare!

RUTH GIORDANO
A DES DEL DIÀLEG

Non inventare!, eren les paraules que el meu pare en repetia constantment quan en feia llegir en veu alta, dreta al seu costat en el seu despatx de casa, cada dia del món durant uns 5 anys.

El pare és potser la persona més metòdica que he conegut, i de qui he heretat la mateixa qualitat, de llengua i tradició italiana, ens va portar a l'escola italiana de Barcelona, així que quan va arribar el temps de la lectoescriptura, havent d'aprendre a llegir en tres idiomes a la vegada, italià, català i castellà, sembla que per mi era

una mica complicat i que fàcilment barrejava els idiomes. La meva mestra li va suggerir al pare que em fes llegir cada dia una estona en veu alta per poder millorar. Per cert, aprendre a llegir en diferents idiomes a la vegada de petita és un dels millors regals que et pot fer la vida.

El pare com bon metòdic s'ho va prendre, no tan sols de debò sinó al peu de la lletra, i dels 5 anys fins als 10 anys vaig llegir en veu alta en les tres llengües uns 15 minuts cada dia. En aquell moment eren els 15 minuts més temuts del dia, ara ja fa molts anys que he descobert el bé que

em va fer. Em va ajudar moltíssim en la meua capacitat comunicativa i en la lectura narrada en veu alta per fer comprensible el text, cosa que a l'església fem molt.

Però el que realment temia, no era la lectura en si, si no quan no sabia o entenia una paraula, i feia el que qualsevol de nosaltres fem, inventar o dir el que més o menys s'assemblava, ell en veu ferma em parava i em deia: "non inventare", molt interessant, ell no ho llegia per mi, sinó que em feia parar a llegir adequadament la paraula, per tal d'ajudar-me a aprendre-la per mi sola.

Avui m'he despertat recordant aquestes paraules, ja que em ronden molt pel cap, quan escoltant els canals de comunicació del nostre país, sobretot amb relació a la política convulsa en la qual vivim, d'extrem a extrem, ja sigui naci-

onal o internacional, i com s'inventen realitats segons el bàndol en el qual estan. Tristament, no és una realitat tan sols dels mitjans de comunicació i de la política, s'estén en qualsevol disciplina.

Per això vull dir en veu forta i ferma: "non inventare".

Jesús en el sermó de la muntanya: "Digueu sí, quan és sí; no, quan és no. El que es diu de més, ve del Maligne." Mateu 5:37.

El capellà de 'Masterchef'
DL, 19/06/2023 | EL PUNT AVUI

L'Escolania de Montserrat captiva el Monestir de Sant Llorenç
DT, 20/06/2023 | REGIÓ 7

Juan de la Rubia enceta el cicle de concerts inaugurals de l'orgue de Solsona
DC, 21/06/2023 | REGIÓ 7

El Vaticà restitueix Blaise Pascal al seu quart centenari
DJ, 22/06/2023 | ABC

La Fundació Caixa d'Enginyers signa un acord de col·laboració amb Càritas Catalunya
DJ, 22/06/2023 | REGIÓ 7

El Museu de Montserrat reprèn les exposicions temporals amb la mostra "Picasso a la donació Busquets"
DJ, 22/06/2023 | NACIÓ DIGITAL

El Papa, al president brasiler Lula: "Estem en temps de guerra i la pau és molt fràgil"
DJ, 22/06/2023 | EL PERIÓDICO

Santpedor programa una visita a Santa Anna i Santa Maria de Claret
DV, 23/06/2023 | REGIÓ 7

Vedruna Catalunya Educació
@VedrunaCat

Dijous 29 presentem el Postgrau interuniversitari en #CulturaReligiosa i tindrem una fila zero de luxe 🤝
@uvic_ucc @BlanquernaFPCEE

Eloi Aran i 7 més
16:54 · 29 de juny 23 · 157 Visualitzacions

Obs Blanquerna
@ObsBlanquerna

Avui hem estat aquí. Reivindicant les dones també des de les conviccions o des de la laïcitat.

18:37 · 21 de juny 23 · 227 Visualitzacions

Escoles FEDAC
@EscolesFEDAC

Aquest curs a les #escolesFEDAC hem fet bategar el món... i els nostres cors! Mireu què ens comparteix el nostre alumna!

Que passeu unes molt #bonesvacances d'estiu! Ens retrobem ben aviat a les #EscolesAutèntiquesxPersonesUniques!
#avuixdemà #FemBategarElMón

13:32 · 22 de juny 23 · 74 Visualitzacions

Solidaritat Sant Joan de Déu
@SolidaritatSJD

➔ A Sant Joan de Déu oferim a persones amb trastorns de #salutmental que cuidem als nostres centres programes per treballar les habilitats socials i laborals.

♥️ Amb la teva aportació podrem construir un futur amb oportunitats per la Geraldine i per qui més les necessita
bit.ly/43QeAZ0

10:24 · 21 de juny 23 · 95 Visualitzacions

Monestir de Poblet
@MonestirPoblet

🟡 El @MonestirPoblet es tenyeix de color taronja per una bona causa. Fins el 25 de juny, cada dia de 22:00 a 00:00 s'illuminarà de color taronja per donar suport a la campanya de captació de fons de la Fundació Josep Carreras. L'objectiu és reivindicar més recerca científica. 📖

10:21 · 22 de juny 23 · 160 Visualitzacions

Justícia i Pau
@JusticiaIPau

Justícia i Pau ens hem afegit al manifest impulsat per Plataforma d'entitats cristianes amb les persones migrants. Us animem a participar en la concentració en memòria de les persones assassinades a Melilla.
#JusticiaMasacreMelilla

📅 24 de juny
🕒 19h
📍 Pl. Idrissa Diallo

#JusticiaMasacreMelilla

BARCELONA 24-J

CONCENTRACIÓN EN MEMORIA DE LAS PERSONAS ASESINADAS EN MELILLA

CONTRA LAS MUERTES EN LAS FRONTERAS | 1 AÑO DE LA MASACRE DE MELILLA

Plaza Idrissa Diallo | 19:00h 24 de Junio 2023

Bayt al-Thaqifa i 4 més
9:45 · 23 de juny 23 · 189 Visualitzacions

Abadia de Montserrat
@montserratinfo

Anton Gordillo, no prevere a Montserrat - El cardenal de Barcelona, Joan Josep Omella, l'o... #Montserrat #CelebracionsLiturgiquesMontserrat #Noticies #ActivitatsMontserrat #Actualitat abadiamontserrat.cat/anton-gordillo...

18:15 · 22 de juny 23 · 243 Visualitzacions

Maristes Catalunya
@MaristesCat

Com es treballa la prevenció a partir del projecte pedagògic "Trencar el silenci"? Un projecte conjunt amb la @FundaeDelVives i @baulaeditorial que hem presentat a @tvgrona. Amb @LlorensCta i amb Mari Pérez, orientadora de #MaristesGirona. tvgrona.com/capital/tv_gir...

10:48 · 22 de juny 23 · 123 Visualitzacions

La Sagrada Família
@sagradafamilia

CAT. Aquest 2023, la Sagrada Família s'ha il·luminat en tres ocasions per donar suport a diferents causes solidàries. I

- ✓ De blau i porpra per la malaltia de Huntington
- ✓ De vermell pel Dia Mundial de la Creu Roja
- ✓ De verd pel Dia Internacional de la Miastènia Gravis

Creu Roja Catalunya i @sacmah.org
12:00 · 21 de juny 23 · 2.360 Visualitzacions

Llibreria Claret
@LlibreriaClaret

Dilluns que vé presentem el llibre Abraçades de la Viqui Molins i l'Editorial Claret. Ens acompanyarà @antonibassas i Rosario Iriarte, coord. del projecte @hospitalcompany

Ens trobem a les 18.30h a la Llibreria Claret! (Sicília, 410 de Bcn) Tota la info
my.mtr.cool/rfykyzonzf

Us convidem a la presentació del llibre:

Abraçades
26 de juny 18:30 h

Llibreria Claret (Sicília, 410 Barcelona)

Així ho transmetrem a les colònies i casals de la @Fundperetarres @diariARA

18:03 · 21 de juny 23 · 112 Visualitzacions

Fundació Pere Tarrés
@Fundperetarres

Encetem un estiu on caldrà prendre consciència sobre el bon ús que hem de fer dels recursos naturals, especialment l'aigua! 🌊

criatures.ara.cat
Casals i colònies: s'hi podrà jugar amb aigua?

11:52 · 22 de juny 23 · 124 Visualitzacions

Jesuites Catalunya
@jesuitescat

"La realitat moltes vegades ens despulla de falses conviccions, estèrils demostracions de poder i perilloses exhibicions de força... i quan això passa, Déu s'obre pas". Presa de possessió d'Enric Puiggròs com a nou Provincial jesuites.net/ca/noticia/con...

7:02 · 18 de juny 23 · 869 Visualitzacions

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Direcció: Glòria Barrete Vélez. **Redacció:** Roger Vilaclara, Anna Guimerà, Aina Argueta i Jordi Llisteri. **Edició paper:** Macià Grau. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, Valentina Laferrara, Xavier Memba, Lucía Montobbio, Laura Mor, Anna Robert, Víctor Rodríguez, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer dels Lledó, 11. 08002 Barcelona.

Telèfon: 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat. **Publicitat:** Miquel Codolar | comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Carles Duarte (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Víctor Cullell, Núria Iceta, Oriol Llop, Manuel Manonelles, M. Mercè Sardà, Noemí Ubach i Anna Vilà.

Amb el patrocini de

Amb la col·laboració de

Formem part de

Auditat per:

Amb el suport de:

